Elias™
DEN LILLE REDNINGSSKØYTA
CAPPELEN DAMM

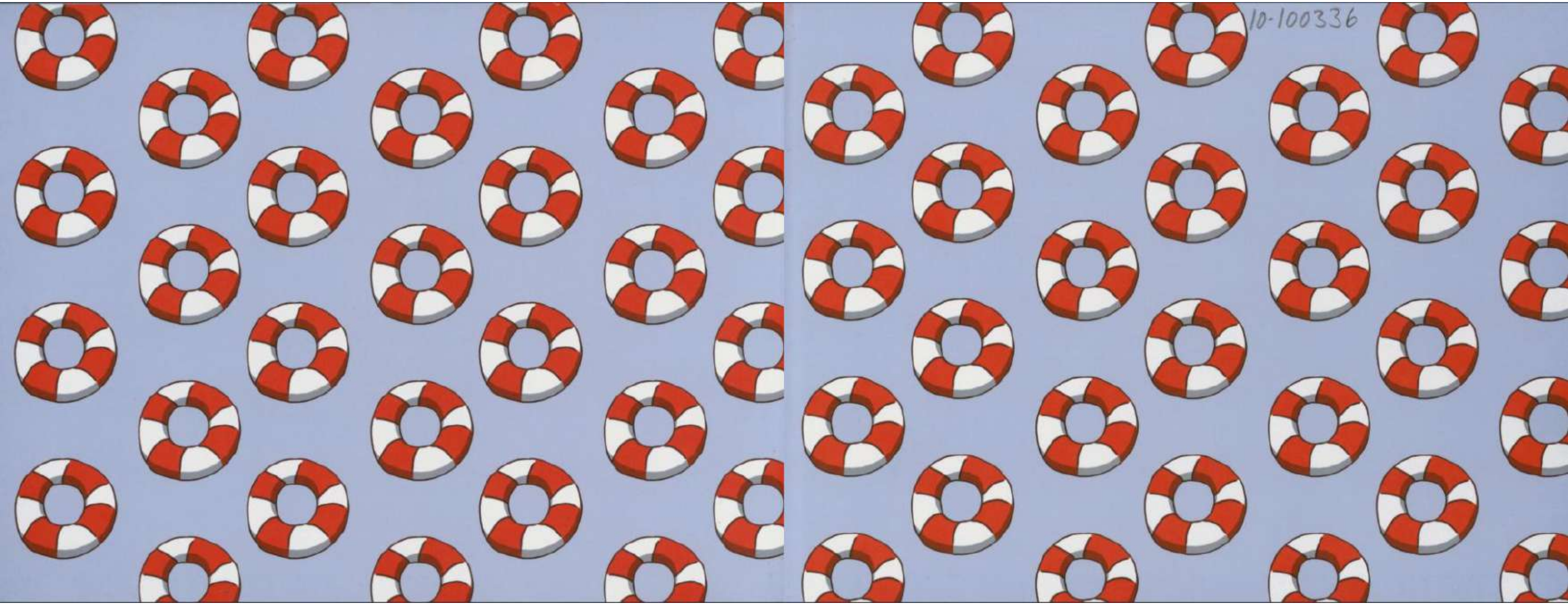
10-100336

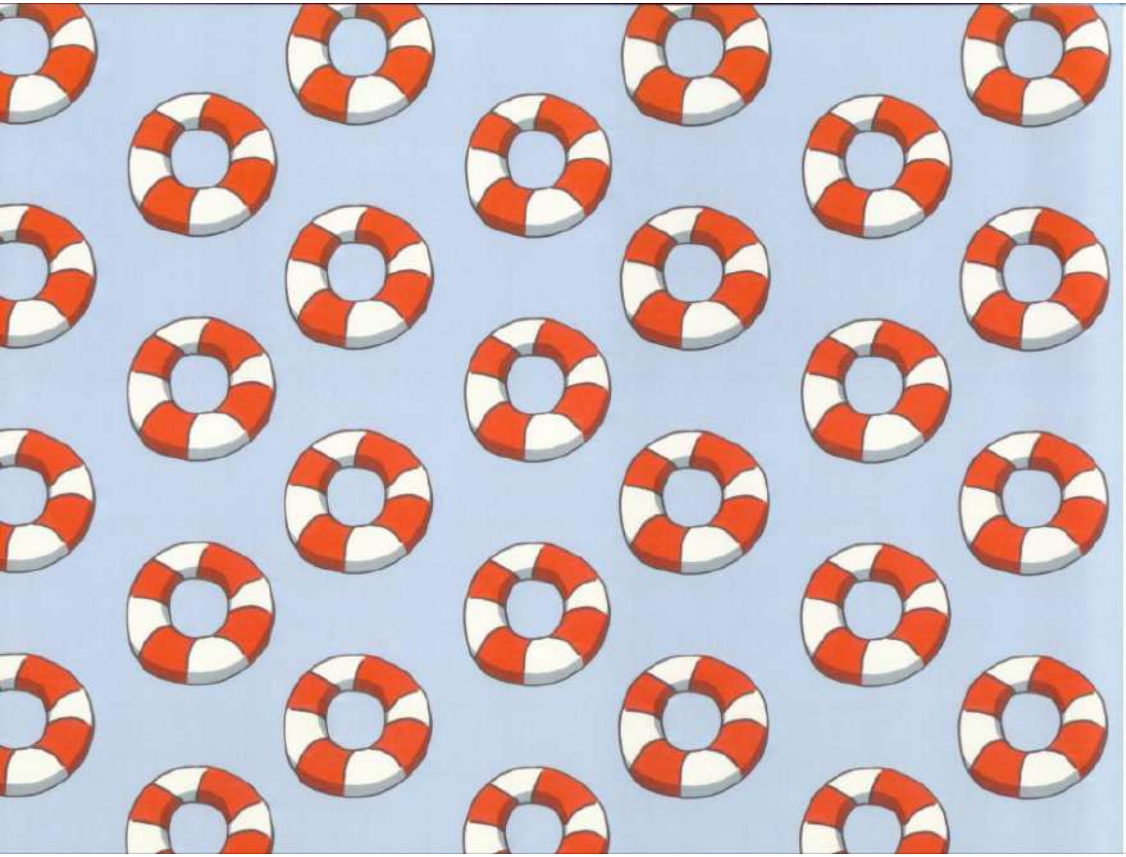

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

ELIAS™

DEN LILLE REDNINGSSKØYTA

Tekst av Espen Fyksen og Øyvind Rune Stålen
Basert på et originalkonsept av
Alf Knutsen og Sigurd Slåttebrekk
Illustrert av Olav Asland

CAPPELEN DAMM

– Å nei og nei! Det kan ikke være mulig!

Krana er fortvilet. Hun har rotet og ryddet – og ordnet og flyttet – rundt på kaia i Lunvik i hele dag. Og så dukker det opp noe som hun hadde glemt at hun hadde.

– Se på denne her! klager hun og løfter opp en kasse med den store kroken sin.

Den lille sjøboden Joviale ser godmodig på henne.

– Er ikke det en helt vanlig kasse, da? spør Joviale.

Krana ser oppgitt på ham.

– Den kom i forrige uke, og så glemte jeg den helt bort. Nei og nei!

En annen av sjøbodene, den høyreiste Sentimentale, er nysgjerrig.

– Kan du ikke åpne den, Krana. Det kan være noe som haster!

– Så, så, smiler Joviale. – Først må vi jo finne ut hvem den er til.

– Ja, det er sant, sier Krana oppskjørtet. Hun tar seg sammen og begynner å lese på kassen:

– Til ... alle ... i ... Lunvik.

Sentimentale blir veldig forventningsfull.

– Da kan du vel åpne den?

Krana løfter forsiktig av lokket. Oppi kassen ligger det et brev.

– Så spennende! sier Sentimentale.

Krana tar opp brevet og begynner å lese med andektig stemme:

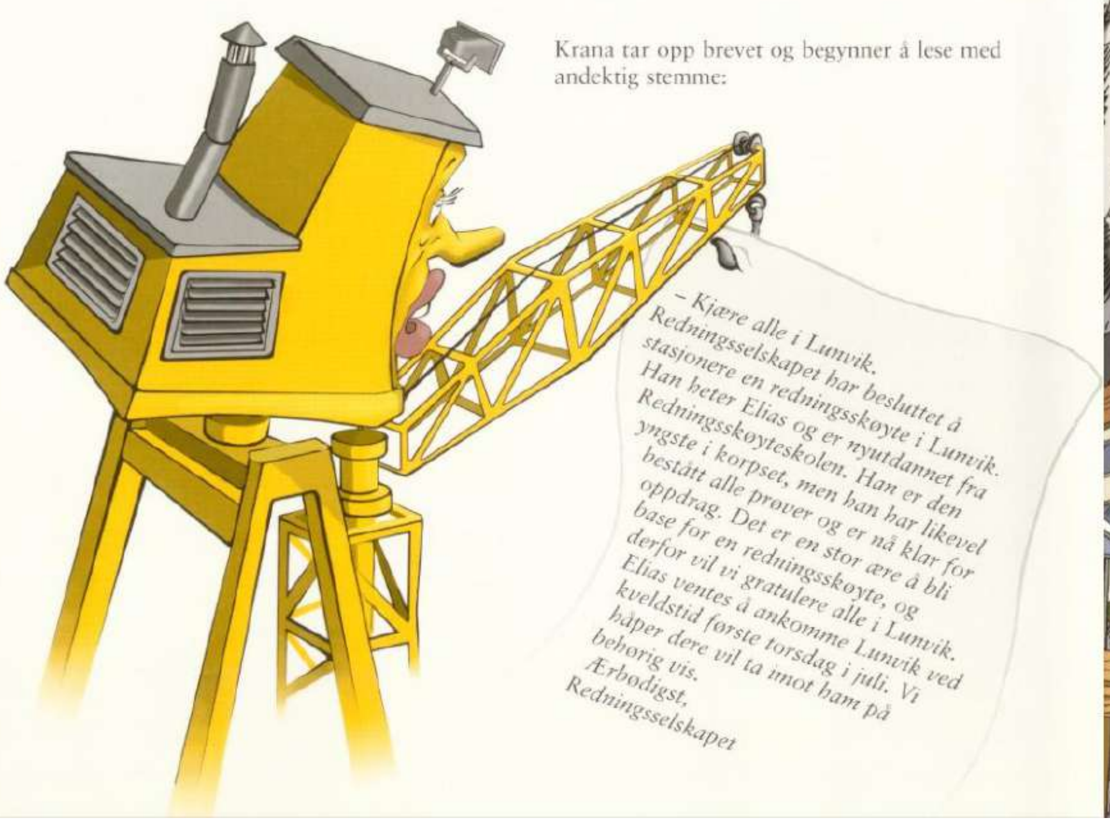

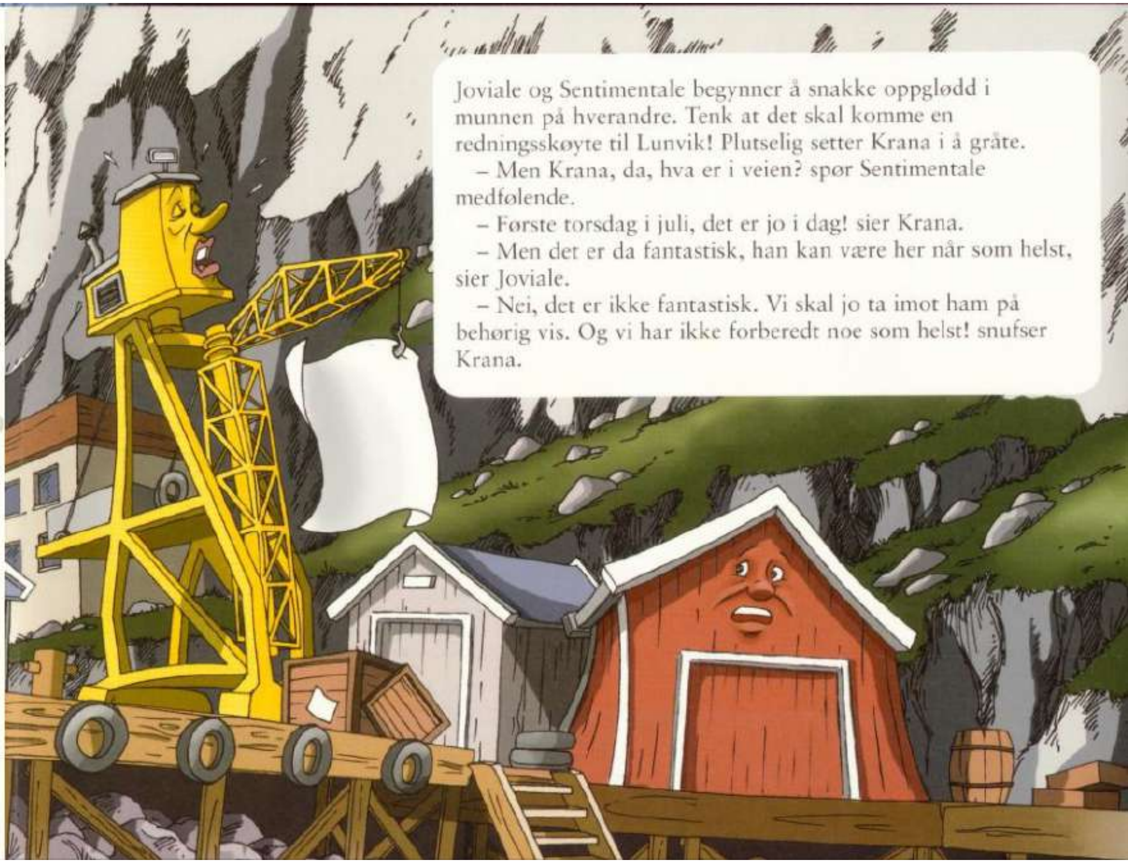

Joviale og Sentimentale begynner å snakke oppglødd i munnen på hverandre. Tenk at det skal komme en redningsskøyte til Lunvik! Plutselig setter Krana i å gråte.

– Men Krana, da, hva er i veien? spør Sentimentale medfølende.

– Første torsdag i juli, det er jo i dag! sier Krana.

– Men det er da fantastisk, han kan være her når som helst, sier Joviale.

– Nei, det er ikke fantastisk. Vi skal jo ta imot ham på behørig vis. Og vi har ikke forberedt noe som helst! snufser Krana.

– Hva betyr behørig vis? spør Sentimentale.

– Det betyr ... Krana vet ikke helt hva hun skal svare.

– Kanskje det betyr at vi burde holde en velkomstfest, foreslår Joviale.

– Ja, nettopp. Og så bør noen holde en tale, sier Krana.

– Og jeg kan dikte en sang, sier Sentimentale.

Mens Krana og de andre i Lunvik prøver å bestemme seg for hvordan de skal ønske den nye redningsskøyta velkommen, kommer en båt seilende oppover langs kysten. Det er redningsskøyta Elias!

– Tenk at jeg har blitt en ekte redningsskøyte, sier Elias til seg selv.

Sola står høyt på himmelen og bølgene slår taktfast mot baugen. Det er bare ham, havet og kysten. Vinden kiler ham i ansiktet. Han roper utover havet:

– Jeg er redningsskøyte, JEG ER REDNINGSSKØYTE!

En enslig måke flakser forskremt unna:

– Det var da svært til leven!

– Oi, jeg visste ikke at det var noen her. Jeg er bare så glad. Jeg skal nemlig til Lunvik og være redningsskøyte.

– Skal du være redningsskøyte? Måka ser tvilende på Elias. – En liten kar som deg?

Elias forklarer at det ikke er størrelsen det kommer an på. Det er hva man kan som teller.

– Hva kan du, da? spør måka.

– Nå skal du høre, sier Elias: – Jeg har lært alle sjøvettreglene, og jeg har lært å finne veien i åpen sjø. Jeg kan kjøre framover og bakover, og med kroken min kan jeg taue båter i nød inn til land.

Måka snøfter.

– Men du kan ikke fly! roper hun og flakser triumferende til værs.

Elias er så spent på hvordan det vil bli i Lunvik. Han tror han kommer til å få en flott velkomst, for det er vanlig når man er ny på et sted.

– Alle i Lunvik vil nok sette stor pris på å få en ny redningsskøyte, tenker Elias.

Han gleder seg så det kribler i skroget.

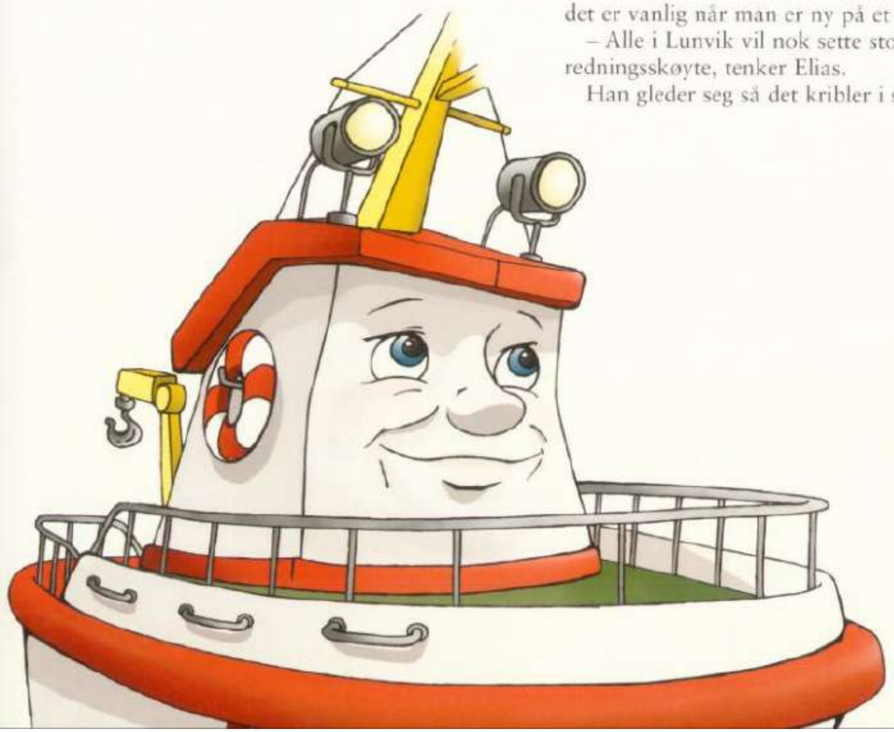

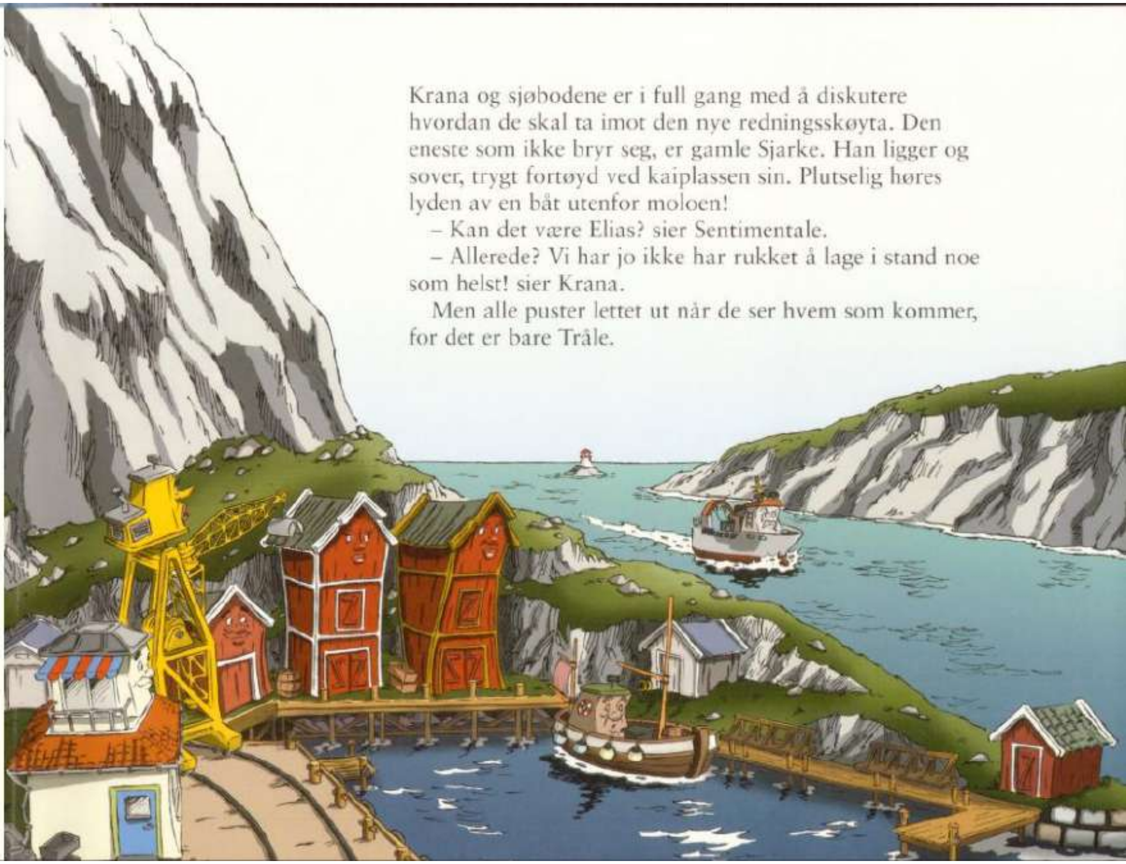

Krana og sjøbodene er i full gang med å diskutere hvordan de skal ta imot den nye redningsskøyta. Den eneste som ikke bryr seg, er gamle Sjarke. Han ligger og sover, trygt fortøyd ved kaiplassen sin. Plutselig høres lyden av en båt utenfor moloen!

– Kan det være Elias? sier Sentimentale.

– Allerede? Vi har jo ikke har rukket å lage i stand noe som helst! sier Krana.

Men alle puster lettet ut når de ser hvem som kommer, for det er bare Tråle.

Tråle er en hardbarket tråler som er utrolig stolt over at han er så god til å fiske. Og akkurat som vanlig har han dekket proppfullt av sprellende fisk.

– Krana, nå får du se å få i land fangsten, roper han.

– Dekket er søkke fullt!

Tråle er vant til at Krana er på pletten med en eneste gang når han kommer inn med fisk, men nå er hun for opptatt til å tenke på fangsten hans.

– Hei! Se å få i land fangsten før det gror mose på den! freser han. Krana får fart på seg. Hun ber Tråle om unnskyldning og begynner å losse fangsten hans.

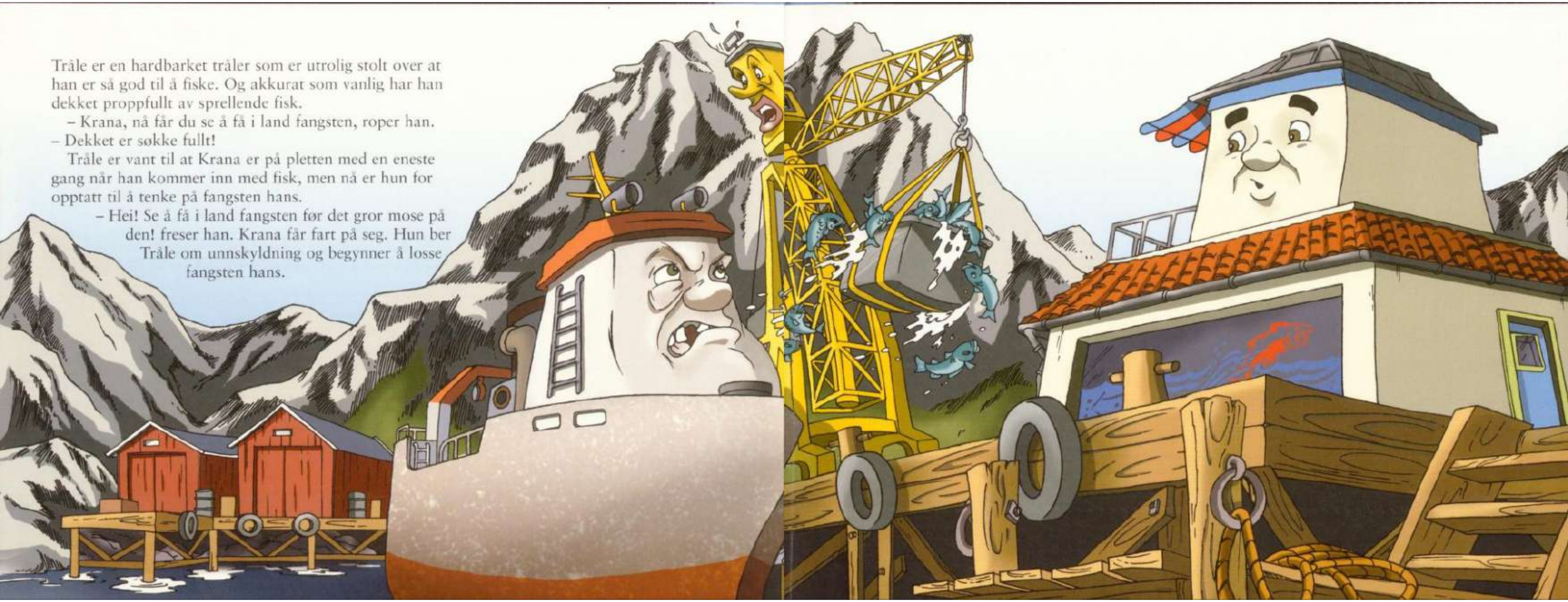

– Vet du hva, Tråle, sier Sentimentale. Det kommer en redningsskøyte til Lunvik i dag, og han skal bo her!

– Hvorfor har ingen fortalt dette til selveste Tråle? sier Tråle bryskt.

– Slapp av, Tråle, vi fikk vite det først i dag, sier Joviale.

– Og vi har ikke fått tid til å planlegge en ordentlig velkomst, klager Krana.

Tråle ser sur ut. Han liker ikke at det skal gjøres stas på andre enn ham selv. Men plutselig får han en idé og smiler for seg selv.

– Velkomst? Ikke noe problem, Krana. Overlat dette til han Tråle, du!

Dermed tøffer Tråle bort til Sjarke og snapper til seg garnet som ligger på dekket hans. Sjarke grynter litt, og sover videre.

– Hva skal du med garnet til Sjarke? spør Joviale mistenksomt.

– Skal bare pynte litt ute på fjorden, sier Tråle. Han smiler sleskt og kjører ut av havna.

– Så flott at Tråle vil lage fest! Sentimentale ser beundrende etter Tråle.

Joviale er ikke helt sikker på at dette blir så flott, for han vet at den eneste Tråle bryr seg om, er Tråle.

– Vi vekker Sjarke, så kan han dra og se hva Tråle driver med, sier Joviale.

Joviale og Sentimentale prøver å vekke Sjarke, men han sover like godt. De ber om hjelp fra Krana. Hun slenger ut kroken sin og tar tak i Sjarkes mast. Krana rugger ham fram og tilbake, mens hun roper med myndig røst:

– SJARKE, SJAAARKE!

Endelig gløtter Sjarke på øyelokket.

– Sjarke, du må dra ut og se hva Tråle finner på, sier Joviale.
– Han har tatt garnet ditt, sier Sentimentale.
– Han kommer nok tilbake med det, gjesper Sjarke og vil sove videre.
– Sjarke, sier Krana strengt, – du drar og finner ut hva Tråle driver med!
Sjarke sukker. Det er visst ingen vei utenom. Han tøffer ut på fjorden for å snakke med Tråle.

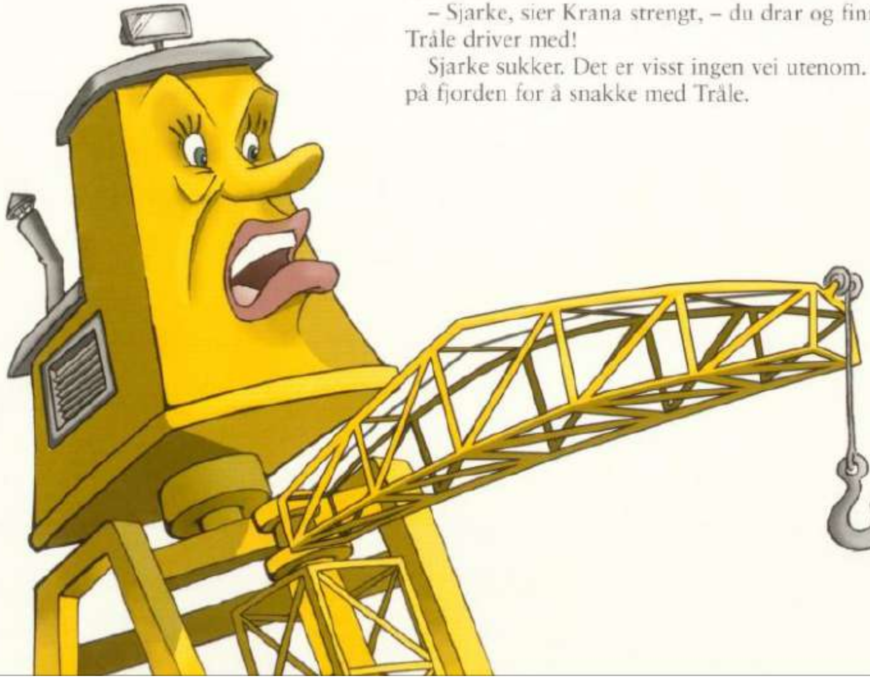

Tråle ligger inntil bredden når Sjarke kommer.
– Hva er det du driver med? spør Sjarke, akkurat slik han fikk beskjed om.
– Driver med? Tråle gliser. – Hadde nå liksom tenkt å gi den nye redningsskøyta en passelig velkomst!
– Redningsskøyte? Sjarke har ikke hørt om noen redningsskøyte. Tråle himler med øynene.
– Nei, det er sant, du har vel ligget og snorket i hele dag, du, flirer Tråle hånlig.

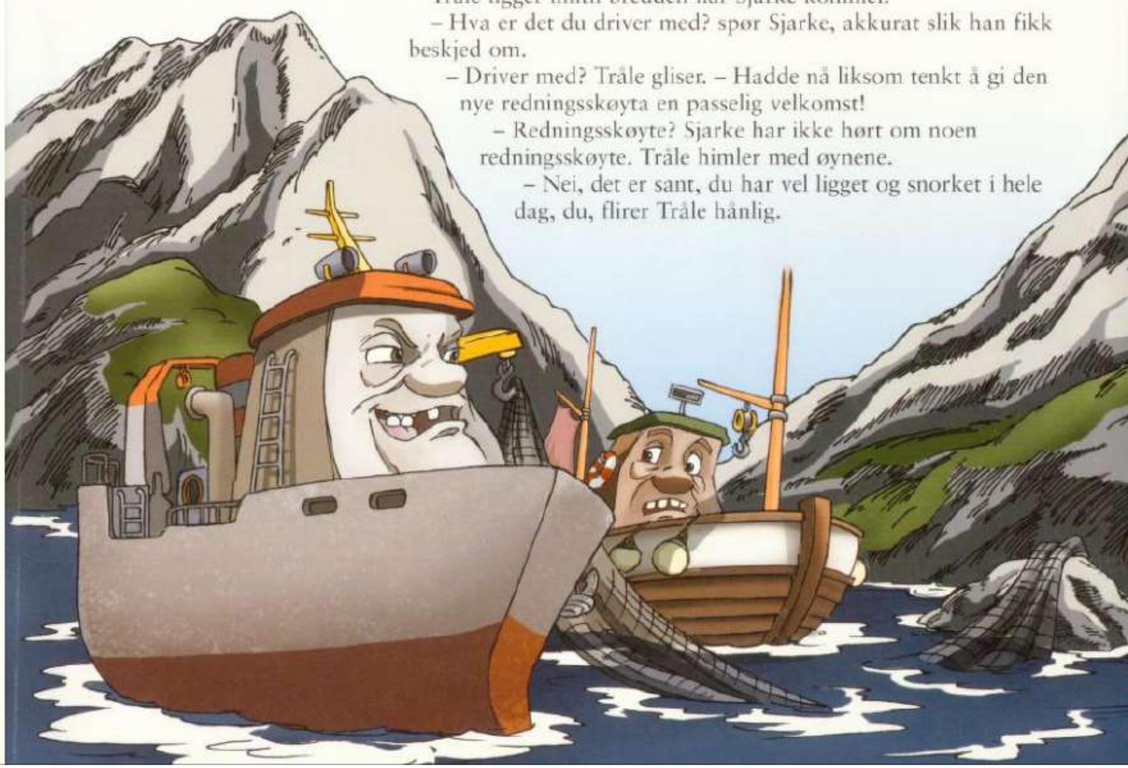

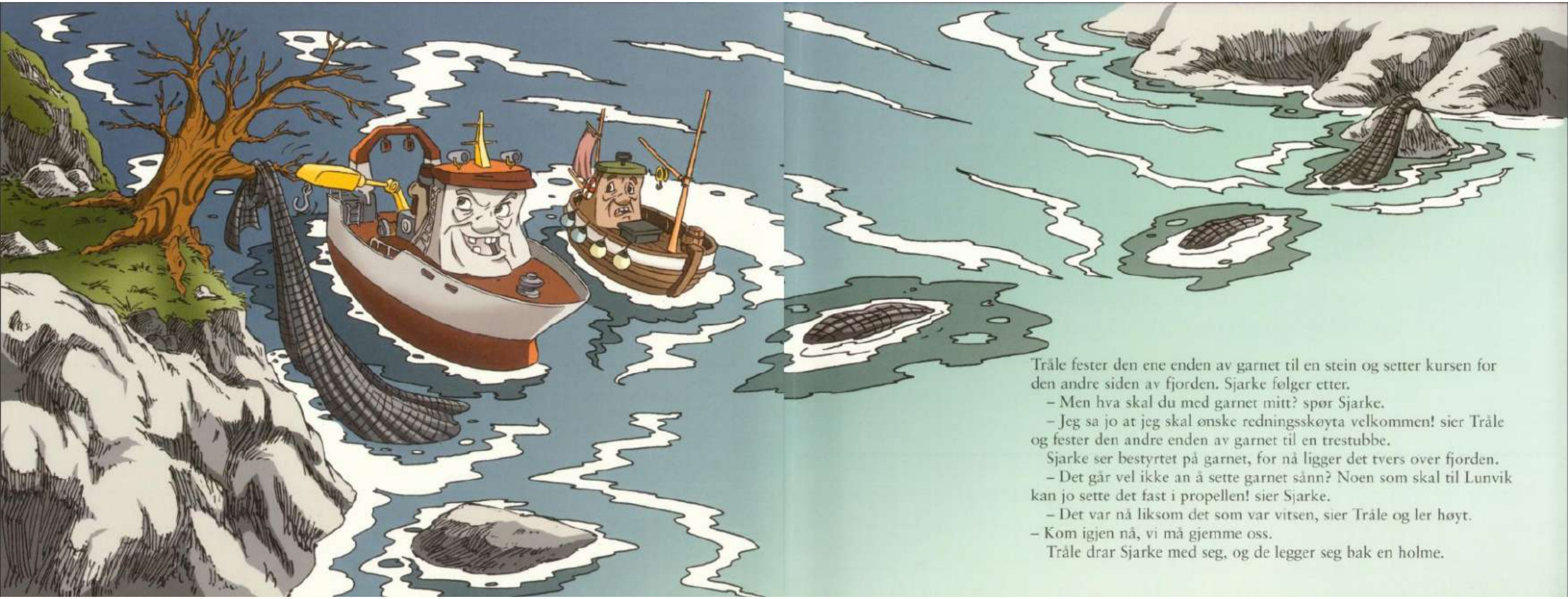

Tråle fester den ene enden av garnet til en stein og setter kursen for den andre siden av fjorden. Sjarke følger etter.

– Men hva skal du med garnet mitt? spør Sjarke.

– Jeg sa jo at jeg skal ønske redningsskøyta velkommen! sier Tråle og fester den andre enden av garnet til en trestubbe.

Sjarke ser bestyrtet på garnet, for nå ligger det tvers over fjorden.

– Det går vel ikke an å sette garnet sånn? Noen som skal til Lunvik kan jo sette det fast i propellen! sier Sjarke.

– Det var nå liksom det som var vitsen, sier Tråle og ler høyt. – Kom igjen nå, vi må gjemme oss.

Tråle drar Sjarke med seg, og de legger seg bak en holme.

Elias har seilt hele dagen uten en eneste stopp. Det er snart kveld og sola speiler seg i stille hav. Foran seg ser Elias en øy med et lite fyrtårn, en fjordarm og bak den tre store fjelltopper.

– Det må være Lunfjellene, tenker Elias. Han får nye krefter, for nå vet han at han snart er framme.

– Gjett om jeg gleder meg til velkomsten!

Plutselig hører Elias en kraftig motordur, og før han får snudd seg, kommer en skinnende hvit cabincruiser opp på siden av ham.

– Hallo på deg, gliser cabincruiseren. – Kruse Knallkul er navnet. Ute og cruiser i finværet, du og?

– Cruiser og cruiser … jeg skal til Lunvik, jeg er vel på riktig vei? spør Elias.

– Ja visst. Første båt dit! sier Kruse utfordrende.

Elias er ikke vanskelig å be med på kappkjøring. Han henter fram sine siste krefter og gir full gass! Kruse ler godt. Han vet at ingen kan vinne over ham! Først slipper han Elias litt foran seg, men så gir han gass og tar ham igjen. De to båtene kjører ved siden av hverandre et stykke. Det ene øyeblikket er Kruse foran, det neste er det Elias som er først. Motorene brøler på full guffe innover Lunfjord.

Tråle titter fram bak holmen og skjønner ingenting når han ser to båter! Både Kruse og Elias kommer i full fart mot dem. Kruse gir full gass og drar fra Elias. Da kjører Tråle fram og roper til Kruse:

– Stopp, stopp, din plastbalje, du ødelegger velkomsten!

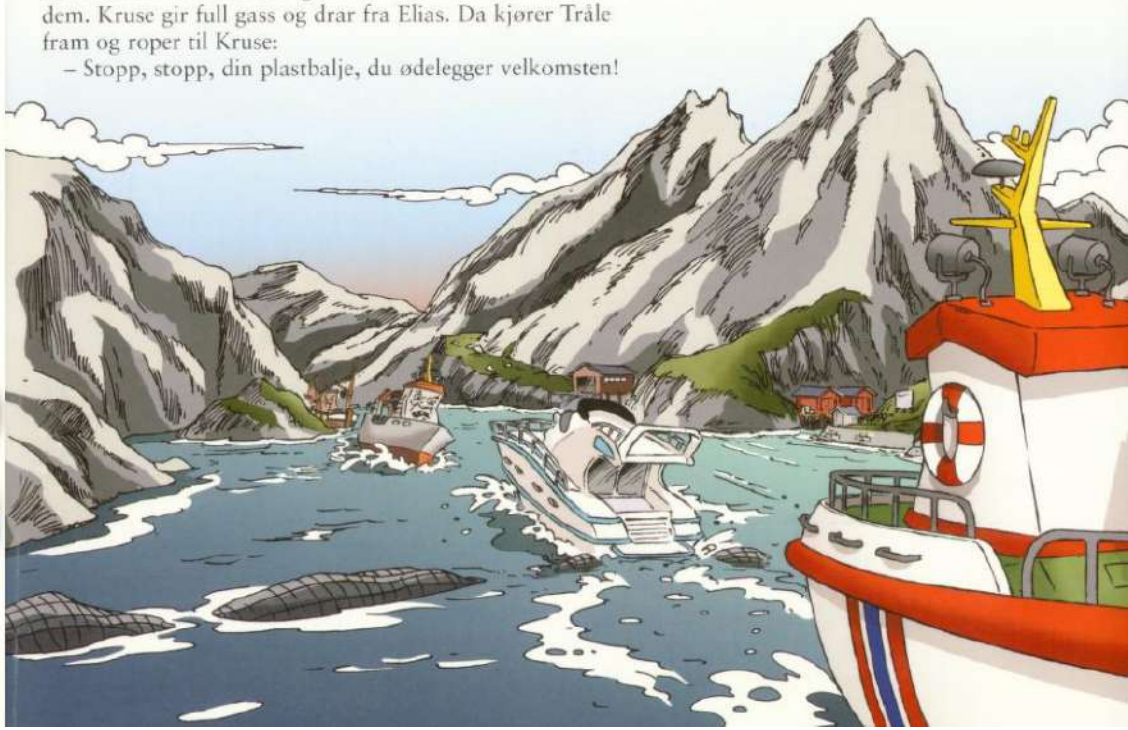

Men Kruse enser ham ikke. Tråle kjører mot Kruse og prøver å stoppe ham, men for sent. Kruse når fram til garnet og det hekter seg fast i propellen. Tråle roper og roper, men Kruse hører ikke et ord. Da prøver Tråle å bakke unna. Garnet løsner fra land, og idet Kruse kommer opp på siden av Tråle, suser garnet over dem. Før noen har fått sukk for seg, er Kruse og Tråle viklet sammen i en stor vase med garn.

– Slå av motoren, din klossmajor! brøler Tråle. Kruse får endelig summet seg og slår av motoren.

– Nei, men er det ikke Tråle som er ute og lufter seg, sier Kruse kjekt.

Sjarke titter forskrekket fram bak holmen. Elias kommer tøffende bort til dem.

– Du får se og taue oss bort til verftet, reka, sier Tråle surt, – vi har garn i propellen, begge to.

Elias er helt utslitt. Aller helst ville han dratt rett til Lunvik, men han biter tennene sammen. Han er jo tross alt den nye redningsskøyta!

Elias sleper med seg Tråle og Kruse til verftet. Goliat kommer ut. Han er en stor, gul verftskran som er ekspert på å reparere båter.

– Nå har jeg aldri sett på maken. Hva er det som foregår så seint på kvelden? Her er jo Tråle og Kruse og ...? Goliat ser spørrende på Elias.

– Jeg er Elias, den nye redningsskøyta i Lunvik! sier Elias stolt og forteller hva som har skjedd.

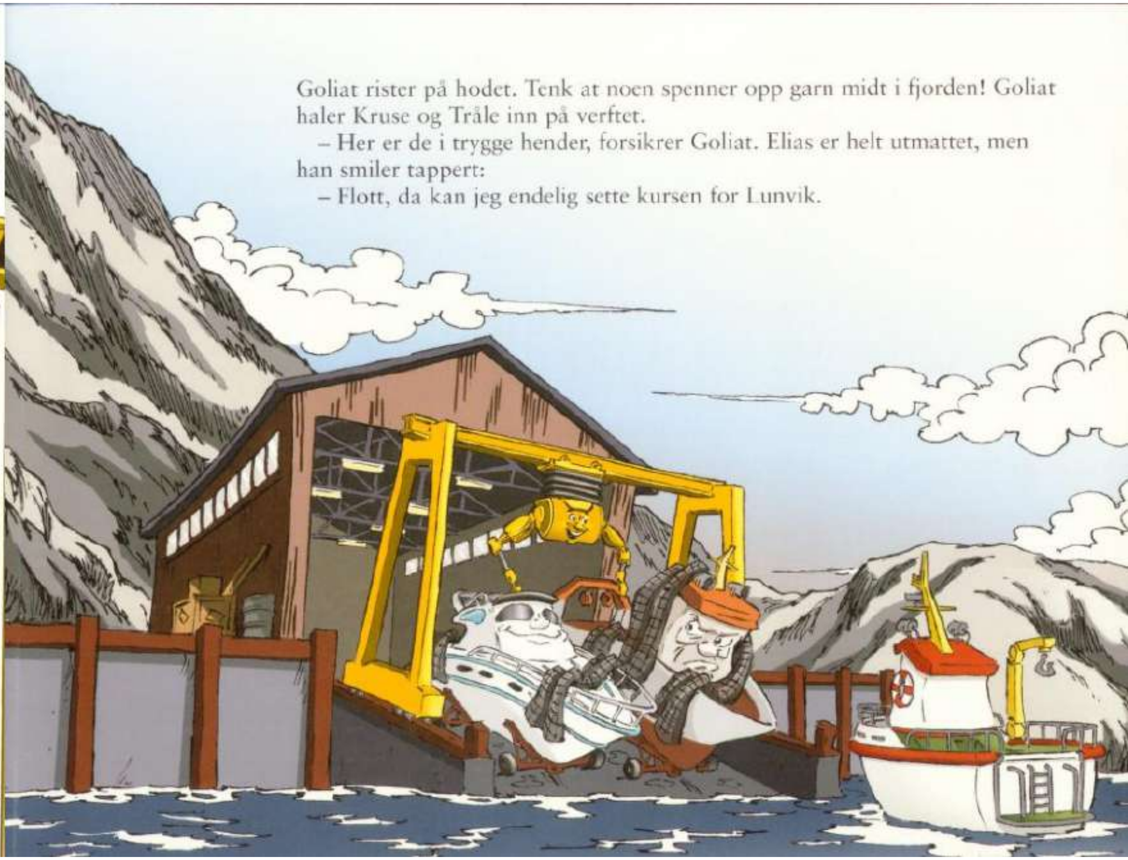

Goliat rister på hodet. Tenk at noen spenner opp garn midt i fjorden! Goliat haler Kruse og Tråle inn på verftet.

– Her er de i trygge hender, forsikrer Goliat. Elias er helt utmattet, men han smiler tappert:

– Flott, da kan jeg endelig sette kursen for Lunvik.

Det er i ferd med å bli mørkt idet Elias tøffer inn i havnebassenget i Lunvik.

– Hei! Jeg heter Elias. Jeg er den nye redningsskøyta i Lunvik.

Han kikker seg rundt.

– For dette er vel Lunvik?

Først blir det helt stille, men så får Sentimentale stotret fram et svar:

– Eh ... ja.

– Vi ville bare si, nøler Sjarke, – velkommen til Lunvik, i alle fall! De andre får det travelt, det var jo dette de skulle sagt, alle sammen.

– Velkommen til Lunvik, Elias, sier de i munnen på hverandre. Så blir det stille igjen og alle ser på Krana. De venter på at hun skal si noe, men Krana får ikke fram et ord.

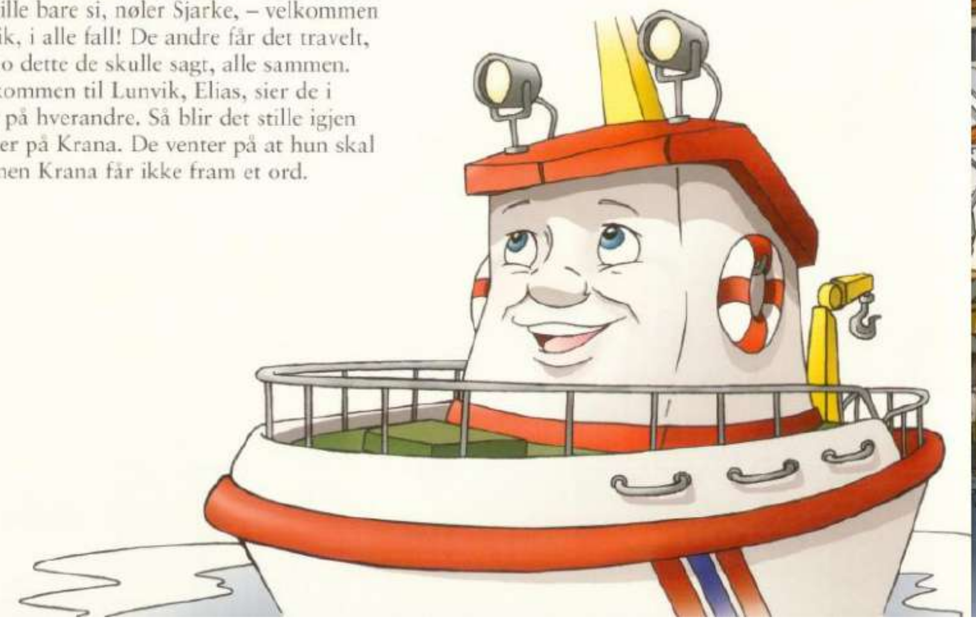

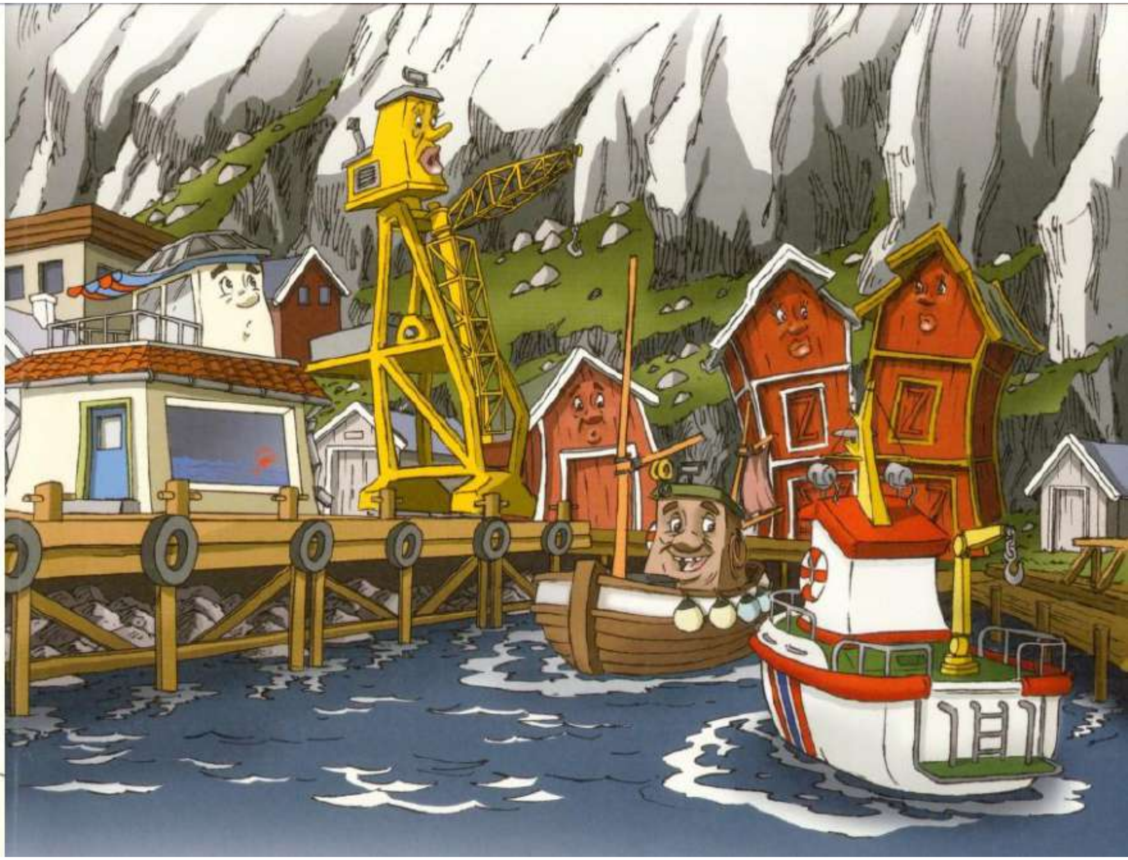

– Var det hele velkomsten? sier Elias usikkert. – Skal det ikke være noen fest eller noe sånt?
Elias ser fra den ene til den andre, og ingen vet hva de skal si. Da får Krana endelig samlet seg og forteller Elias hvorfor de ikke har stelt i stand noe. Elias er litt skuffet, men han synes Krana ser så lei seg ut at han helst vil trøste henne. Elias smiler og sier:

– Vet dere hva? Det gjør ingenting. Jeg er så sliten at jeg aller helst vil legge meg.

Elias gjesper. De andre smiler lettet til hverandre. Krana viser Elias kaiplassen hans. Så begynner Sentimentale å synge Lunviks egen kveldsvise med sin fløyelsmyke stemme.

Når sola daler sakte ned
i havet bak Storeblink.
Og vinden legger seg til ro
og bølgene klukker mildt.
Sove nå, min lille venn,
sov i ro og fred.
For her i havna passer vi på
så ingenting galt kan skje.

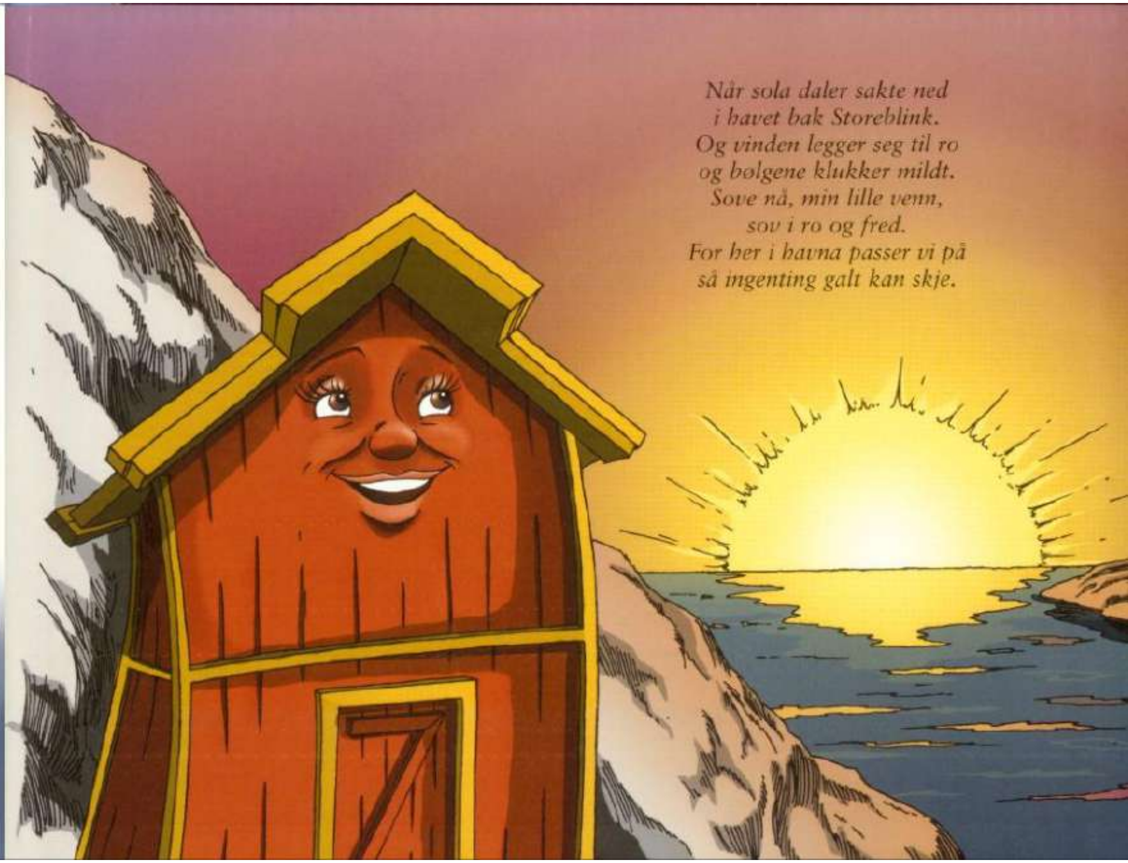

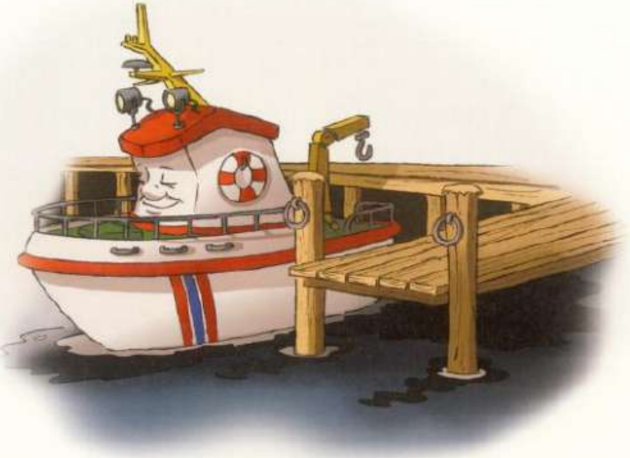

Elias synes det er noe av det vakreste han har hørt.
Det er tross alt ikke så verst her i Lunvik, tenker han.
Så sovner han med et lite smil om munnen.

© CAPPELEN DAMM AS, 2009
© J.W. Cappelens Forlag AS, Oslo 2005
Elias © 2005, Filmkameratene AS
Tekst av Espen Fyksen og Øyvind Rune Stålen
Basert på et originalkonsept av Alf Knutsen og Sigurd Slåttebrekk
Illustrert av Olav Asland
Sangtekst til Lunviks kveldsvise av Gaute Storaas
Trykk og innbinding: Livonia Print, Latvia 2009

ISBN 978-82-02-24758-4
978-82-02-24959-5 (Barnas Egen Bokklubb)
6. opplag

www.cappelendamm.no

Se også: www.eliasklubben.no

*Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser.
Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarfremstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt
i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.
Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.*

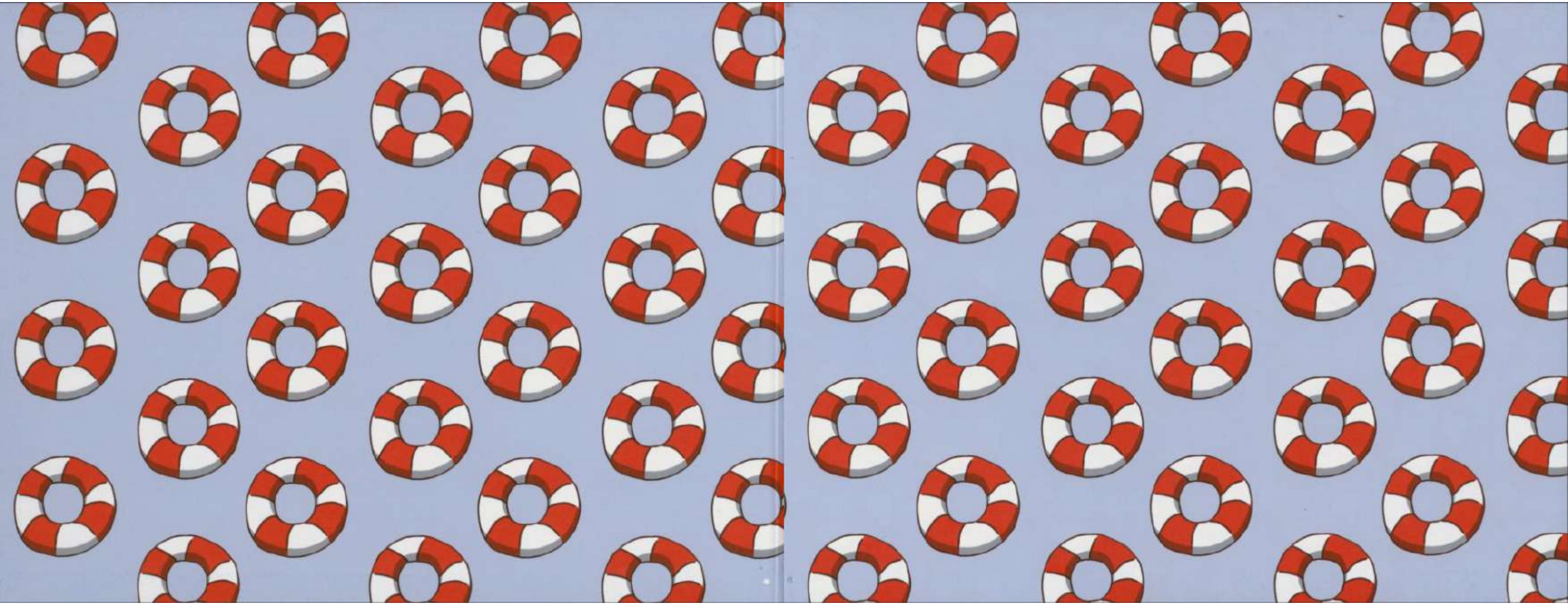

Elias er så spent på hvordan det vil bli i Lunvik.
Han tror han kommer til å få en flott velkomst,
for det er vanlig når man er ny på et sted.

– Alle i Lunvik vil nok sette stor pris
på å få en ny redningsskøyte, tenker Elias.

Han gleder seg så det kribler i skroget.

Depotbiblioteket
Elias
10G100336

Elias
DEN LILLE REDNINGSSKØYTA

CAPPELEN DAMM
ISBN 978-82-02-24758-4
9 788202 247584
www.cappelendamm.no